

MANNA

XXI. évf. 3. szám

A Budai Baptista Gyülekezet lapja

2025. március

Kegyelem

Először sírsz.
Azután átkozódsz.
Aztán imádkozol.
Aztán megfeszíted
Körömszakadtig maradék-erőd.
Akarsz, egetostromló akarral –
S a lehetlenség kopok falán
Zúzod véresre koponyád.
Azután elalélsz.
S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.
Utoljára is tompa kábulattal,
Szótalantul, gondolatlanul
Mondod magadnak; mindegy, mindhiá-
ba:
A bűn, a betegség, a nyomorúság,
A mindennapi szörnyű szürkesség
Tömlőcéből nincsen, nincsen menekvés!
S akkor – magától – megnyílik az ég,
Mely nem tárult ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés,
Bűnbánat – hasztalanul ostromolták,
Akkor megnyílik magától az ég,
S egy pici csillag sétál szembe veled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.
Akkor – magától – szűnik a vihar,
Akkor – magától – minden elcsitul,
Akkor – magától – éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától – friss gyümölcs te-
rem. Ez a magától: ez a *Kegyelem*.

Reményik Sándor

„Kis telefonom van nekem”

Sokunk kedves gyermekkori emléke a vasárnap iskolában tanult gyerekének: „Kis telefonom van nekem, két összetett kezem. Mit lenn a földön mondok el, Megváltóm hallja fenn.” Felnőtt fejjel pedig csak ámulni tudok a szövegíró (és a fordító, aki egyébként *Türmezei Erzsébet*) tehetségén és nagyszerű munkájának eredményén. Egyszerűen, egy – még a gyermekek számára is ismert – hétköznapi életből vett illusztrációval tanítja meg az igazságot, hogy Isten mindig meghallgatja az imádságainkat. Gyermekként pedig egy percig sem kételkedünk, csak bizalommal mondjuk kéréseinket az Úr Jézusnak. Aztán felnövünk. És már többé nem vagyunk gyerekek, átélünk pár csalódást, kudarcot, ki többet, ki kevesebbet. És a legtöbben mosolyognak, vagy már csak legyintenek az ilyen üzenetekre. Hiszen nyilvánvalóvá válik számunkra, hogy „az Úr nem hallgat meg minden imát”. Könyörögtünk már olyan életminőségért, ami aztán nem jött össze. Imádkoztunk már olyan beteg szeretettünkért, aki aztán meghalt. Olyan barátunk megtéréséért, aki hitre jutás nélkül távozott a földről. Olyan békéért, ami rég nem akar eljönni... És a felsorolás nagyon hosszú lehetne... Ami gyerekkorunkban olyan pofonegyszerű volt, most kuszának és feloldhatatlannak tűnik. Nekem is egészen jól megy a túlkomplikálás.

Még a fülemben cseng Iván Imre pár héttel ezelőtti igehirdetéséből egy mondat: „Nem csak hallani kell a másikat, de meghallani is.” De vajon Isten, amikor hallja a könyörgésem, akkor meg is hallja? Vajon amikor Isten fülébe jut az imám, akkor a szívébe is eljut...?

Ha ezzel a témával becsületesen foglalkozunk, elkerülhetetlen, hogy szembesüljünk a nyelvi jellegzetességek okozta hátrálattal. *Hallani, hallgatni, meghallani, meghallgatni* – mind más jelentéssel bírnak, de néha mégis zavarba ejtően hasonlóval, sőt, egyikünk fejében ilyen, másikunkéban olyan üzenetet hordoznak.

Melyik feltételez aktív, tudatos részvételt? Melyik jelenti azt, hogy odafigyelek? Jelenti bármelyik egyben azt is, hogy egyetérték a beszélővel? És azt, hogy engedelmeskedek? Arról nem is beszélve, hogy a keresztyén szakzsargonban („kánaáni nyelv”) egyes kifejezések gyakran önálló életet képesek élni. Például: ún. *imameghhallgatásokról* teszünk bizonyosságot, ami alatt teljesült kéréseinket értjük. Am olyat nem szoktam hallani a buszon, hogy „kedves uram, meghallgattam a kérését, és odébb ülök eggyel”, vagy „drágám, meghallgattalak, és elmosogattam” (az esetleges kételkedők próbáljanak ki pár ilyen mondatot a jövő héten, és meséljenek a kapott reakciókról). *Meghallgatni* legfeljebb egy zenei albumot vagy podcastot szoktunk. Így persze nemhogy egyetértésre nehéz eljutni, hanem akár még arra is, hogy kimondhassuk, hogy nem értünk egyet.

És ez elvezet egy még zavarba ejtőbb felfedezésre: lehet, hogy a témába vágó igehelyek mondatait sem mindig helyesen értjük? Vagy te emígy érted, én meg amúgy, és még csak észre sem vesszük? Ahol kéréseink megadásáról szóló ígéretet vélünk felfedezni, ott valami más üzenet rejlik? Vagy meg vagyunk róla győződve, mit jelent, de ez korántsem biztos, hogy az író inspiráló Szentlélek eredeti szándéka volt...

Egy, de inkább két tanulságot viszont levonhatunk, és egy ilyen zavaros helyzetben én ezzel egyelőre meg is elégednék: egyrészt nem gondolhatjuk komolyan, hogy egy mindenható Isten figyelmét elkerüli bármely halkán elmormolt ima. „*Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, Uram*” (Zsolt 139,4). Tehát amit elmondunk neki, sőt, elég csak gondolnunk, azt Ő hallja. Másrészt, ha azt állítjuk, hogy Isten, amikor meghallgat egy imádságot, akkor egyben teljesíti is, akkor tévedünk. Másképp mondva: amikor azt állítjuk, hogy Istennek minden kérést kötelessége teljesíteni, akkor hamisságot állítunk. Miért?

Azon túl, hogy egyetlen egészséges hitű keresztyén sem gondolja, hogy Isten egy kívánságteljesítő automata, vagy egy mesebeli jó tündér...? Nos, a Biblia számtalan hőse, élénk példaképül állított szereplője rendelkezik nem teljesült imakérésekkel, akár többel is. Elég csak Pál apostolra és az ő testében maradt „tövisére” gondolnunk. De ha arra a következtetésre jutunk, hogy biztosan azért, mert rosszul imádkozott (ld. Jakab 4:3), akkor még mindig ott van maga Jézus esete a saját halálára készülve. És nagyon hálásak lehetünk ennek megörökítéséért, mert az hitelesen bemutatja a jelenséget. Neki igazán élő, közvetlen kapcsolata volt Atyjával, teljes mértékben ráhangolódva, mégis valami mást kér, mint aminek az üdvterv szerint történnie kellett. Történetesen, hogy ne kelljen meghalnia (vagy legalábbis ne így, nem tudhatjuk pontosan, mit értett a „múlják el tő-

lem ez a pohár” alatt.). És tudjuk a történet végét: nem adatott meg neki. Azt pedig nem feltételezhetjük, hogy Atyja nem hallgatta (hallotta) őt meg. Annál inkább azt, hogy nem teljesítette a kérését.

Van akkor egyáltalán bármi értelme “imában Isten elé vinni éltünk ügyeit”? Hiszen ha nem mondom el a kérésemet, akkor is megtudja, és ha megtudja, semmi sem szavatolja, hogy teljesíti...

Jézus földi szolgálata során rengeteg beteg, nyomorult emberrel találkozott. Párat pedig meggyógyított. Néhány eseténél azt látjuk, mintha Ő maga nem is tervezett volna csodát tenni – de akkor valaki könyörgése, kérése annyira megérintette a szívét, hogy meggyógyította a beteget, feltámasztotta a halottat. Ezt érdemes megtanulnunk az imakéréseinkről: Jézust érdekli, mennyire mozgat meg minket az, amiért könyörgünk. Jézus szívét megmozgatja a mi szívünk. Érdekli, mert az imakéréseinkből meglátszik az értékrendünk, a fontossági sorrend az életünkben. Neked mi igazán fontos az életben? Hallgasd meg felvételről saját könyörgéseidet, és tükröt fog tartani eléd!

Az imádság nem egy kívánságteljesítő csodamódszer, hanem egy kapcsolódási eszköz. Amiben összehangolódhat a szívünk Istenével. Teremtőnk a bukott, Tőle elszakadt, földi törvények uralma alá rekesztett emberiségnek adott egy kapcsolódási lehetőséget a természetfeletti világhoz. Egy telefonvonalat az örökkévalóságához. Egy recsegő vonalat, ahol néha elmegy a tér erő, néha kicsit halk, de elmondhatod a kérésedet és a másik végén hall valaki. És van, hogy Ő beszél. Közben pedig megszeretjük, megismerjük Őt, és magunkat is. Nem értjük, hogyan működik, sőt, az Ige is elég keveset mond róla. Talán azért, mert nem az a feladatunk, hogy megértsük, hanem az, hogy éljünk vele.

Múltkorjában olvastam egy idézetet: „*Bármely egyszerű probléma megoldhatatlanná fejleszthető, ha eleget töprengünk rajta.*” (Woody Allen). Nem lehet, hogy az imameghallgatással kapcsolatos megértési nehézségeinkre is ez adhat útmutatást? Lehet, hogy ahelyett, hogy megérteni akarunk egy ilyen, emberi értelmünket meghaladó jelenséget, csak hagyni kéne működni?

Tudsz-e kicsit gyerek lenni néha...? El tudod-e énekelni ezt az éneket hittel – talán sűrűbben, mint néha...?

*Kis telefonom van nekem, két összetett kezem.
Mit lenn a földön mondok el, Megváltóm hallja fenn.
Ha hívom őt, barátomat, ő mindig válaszol.
Felhangzik már „Halló, halló”, s a szívem hallja jól.
„Csingilingi, csingiling”, szólj, kis telefon!
Összekulcsolom kezem, s felhívom Jézusom.*

Nagy Péter

„Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.” (Mt 6,9–13)

BÚCSÚZUNK

Czifranics Győző
(1934 – 2025)

Czifranics Győző 1934. november 15-én született hívó szülők harmadik gyermekeként. Az édesanya nehéz szülés miatt arra gondolt, hogy elvesztette gyermekét, de amikor megtudta, hogy él, örömmel nyugtázta, hogy fia „győzött”, ezért a Győző nevet adta neki. A szülők annak a baptista gyülekezetnek voltak tagjai, amely 1924. november 17-től Árvaházi Gyülekezetként önállóan működött. Ez a nap volt az, amelyről a Békehírnök november végi száma olyan címmel adott híradást: „Kocsma helyett imaház”, ami azt jelentette, hogy a korábbi vendéglátó termet átalakítva, elfoglalta a kicsi, de lelkes csapat saját imatermét.

Ennek a gyülekezetnek 1932-ben diakónusa lett Győző édesapja és abban, ma úgy mondanánk, a gondnoki feladatokat látta el. Ő nyitott ki, fűtötte be, ha kellett, kitakarított, az alkalom után pedig bezárta az imaházat. Ebbe a gyülekezeti közösségbe született bele és itt gyerekeskedett Győző. Korábbi árvaházi lakókból és környéken élő családok gyermekeiből sok játszótársa, barátja lett, akikkel önfeledten játszott, növekedve és csapatokba szerveződve focizhatott, visszaemlékezve társai jó focistának tartották. A közmondás azt mondja: „Kis gyerek kis gond, nagy gyermek nagy gond” hát akkor milyen lehetett a sok gyerek és az itt-ott rosszkedő gyermekek serege? Bizony ezeknek a gyermekeknek szerető szívekre, gondoskodásra, ígére, bátorításra, vigasztalásra volt szükségük. És voltak ilyenek a gyülekezet alapító tagjai közül többen. Ebben a szolgálatban vett részt Győző édesanyja is, aki a vendéglátás területén az Úrtól különleges ajándékokkal rendelkezett, de nem csak tudta ezt, hanem használta is! Finom ételek és sütemények az asztalon, népes vidáman zsbongó asztaltársaság és sok öröm. De mindennek ára volt már akkor is, ma azt mondanánk, hogy minden buli után takarítani kell és a végén le kellett szedni az asztalt,

elmosogatni, mindent elrakni, kitakarítani (még akkor is, ha késő van és nagyon fáradt vagy).

Győző édesapja a háború idején egy közeli pékségben dolgozott. Ma már nem sokan tudják, hogy a kenyérfőzés abban az időben nagyon nehéz és fáradságos, embert próbáló munka volt. A papa évről évre segített a beszerzésben. Vidéki kapcsolatai révén időben törekedett a legjobb kenyérnek való lisztet beszerezni így az árvaháznak a szükség idején is volt kihez segítségért folyamodni. Talán ez is hozzájárult ahhoz, hogy Győzőt sokan ismerték, szerették, és ha hozzájuk látogatott ingyen meg is vendéglétek. Ezekre az alkalmakra még idős korában is örömmel emlékezett vissza. Mindezeket azért kellett leírnom, hogy megérthessük Győző szüleivel való kapcsolatát, lelki alkatát.

A Győzővel való találkozásaim során először azt tapasztaltam meg, hogy ő és felesége, Krisztina nem csak észreveszik a gyülekezetben a gyermekeket, de szeretik is. Egy kis cukorka, csokoládé vagy apró ajándék a legkisebbekben örömet, szeretetét mélyen vált ki.

Győző tisztelte szüleit, a legnagyobb tisztelettel beszélt róluk, mai fülnek szokatlan volt azt hallani, hogy édesapja és édesanyja és semmi más! Akaratlanul is eszünkbe jut az igei parancsolat: „*Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr a te Istened ad te néked.*” (2Móz 20,12) Szem- és fültanúja volt a szülők küzdelmes hívó életének, az imádságoknak, tragédiáknak a háború által kiváltott félelmeknek az Isten magasztalásának az imameghallgatásoknak! Szerette ezt a mozgalmas élménydús családi környezetet, jól ismerte a környéket, szívesen ment édesapjával, lovas kocsival szénáért, szalmáért, áruért, mégis egyszer csak minden kezdett megváltozni végérvényesen.

Az történt ugyanis, hogy az idő ment előre, finommechanikai végzettséget szerzett, katonáskodott, kicsit büszkélkedett azzal, hogy légvédelmi radaros lett, elhelyezkedett a Beloiannisz Híradástechnikai Vállalatnál, ahol később műszakvezető is lett. De valami még mindig nem volt rendben! A régi barátok, játszótársak felnőttek, elmentek, megházasodtak, családot alapítottak, ő pedig nem talált társra, pedig a gyülekezetben is voltak szép számban leányok, de azok is idővel férjhez mentek. Ilyenkor egy férfinak, aki már harminchoz közelít rettentően idegesítő az a kérdés: hát te mikor nősülsz meg? Mire vársz? Hosszú volt az az idő és bonyodalmas az az út, amikorra végre a szívének is kedves leányt megláthatta. Talán véletlenek sorozata volt az?

Ez úgy történt, hogy egy Kassa közeli településen találkozott Krisztinával, akit nagyon szépnek és vonzónak talált. Krisztina is szimpatikusnak, tisztának, ápoltnak, jó öltözöttnek látta őt, és ha szerelem nem is volt közöttük, szimpátia az igen. Szigorú anyuka,

barátságos apuka, több nyelvet is beszélő leány, de sajnos azok között nem volt a magyar, Győző pedig nem beszélte a leány által beszélt nyelveket, köztük a szlovákokat sem! Nem egy hétköznapi szituáció, mutogatós világba költözni, szimpátia alapon házasságra készülődni?! Mégis a leány igent mondott és a házasság megkötött.

Ma már az ilyen házasság ismeretlen. Pedig Magyarországon is az 1920-as években kötődtek olyan alapon házasságok, hogy nem baj, ha nem szerelmesek majd megszeretik egymást. Sőt tudok olyan vidéki baptista gyülekezetéről, ahol a lelkipásztor közvetített a fiú és a lány között, hogy hajlandó-e elvenni vagy éppen hozzámenni a másik félhez. Akkor még olyan szokás is élt ott, hogy nem illett a legénysorba levő fiúnak az eladó sorban levő leány szüleinek háza előtt megállni, nehogy szóba hozza őket a falu lakossága. Baptista hívő körben is történt olyan, hogy a fiú kézen fogva ment az utcán a leánnyal, ezért felszólították a gyülekezetben, hogy úgy tisztességes egy fiútól, ha elveszi a lányt és csak azután megy az utcán vele kézen fogva. Győző elhozta újdonsült feleségét Budapestre a gyülekezetébe is és elkezdődött a bábozás később a gondolatolvasás, azután már szóba is állhattak. Később Krisztina is elhelyezkedett az Állami Pénzvédelem, majd pedig megszületett leányuk Beáta.

Az idő gyorsan eltelt, Győző édesanyja az Úrhoz költözött, a fájdalomban erősödtek a múlt emlékei az imaházban tanult igék, imádságok, megtérésre hívások. Kerestem az okát, hogy miért halogatta Győző a megtérését, bemerítkezését, hiszen nem volt hitetlen és a Gyülekezetben is láthatták őt a testvérek. Nem jutottam eredményre nem maradt más, mint felhívtam azokat a testvéreket, akiket Győző emlegetett és még élnek, elérhetőek. Kocsis Irénke (Nagy Lajosné) és nővérét, dr. Novák Pétert és Irént, Gulyás Jenőt, Pintér Tibort stb. A testvérek egyezően arról számoltak be, hogy az egymás után következő generációknál a megtérések hullámszerűen történtek, és olyan is volt, hogy egy generáció kimaradt a megtérési hullámból. Akik hallgatták az igehirdetéseket és döntésre jutottak, azok mintegy magukkal ragadták a többi megtérést fontolgató társaikat.

Győző hitvallásának és bemerítésének is volt egy előzménye és kapcsolódik Pintér Tibor megtéréséhez. Pintér Tibor gyermekkorában az árvaház lakója volt, és élte az árvaházi életét, ő is benne volt a csapatban, jó barátságban volt Győzővel. Benne volt a közös élményekben, ám amikor Budapest ostroma elkezdődött, vidékről eljött az édesanyja és elvitte Karcagra. A háború után Tibor felnőtt, megnősült, családjá lett, és csak azután jött vissza Budapestre, amikor már megépült szorgalmas

és áldozatos munkával az új kápolna. Amikor meglátta az új épületet úgy érezte, hogy cserbenhagyta azt a közösséget, amelynek olyan sokat köszönhetett, épp akkor, amikor a legnagyobb szüksége lett volna a segítségre. Csak nézte az új épületet és vívódott, szégyellte magát. De hamarosan megjelent mellette Fábrián Béla bácsi, akinek az irányításával az ostrom idején óvóhelyet is vájtak a hegy oldalába. Ő volt, aki megnyugtatta, hogy az Úr építette fel és rendelte ki a szükségeseket, hogy ezért neki nem kell tovább vívódnia és biztatta, hogy holnap jöjjön el az alkalomra. Szakács bácsi hirdette az ígét, a Gyülekezet befogadta és az Úr melletti döntésre segítette.

A Győzővel való újbóli találkozás, a megtérés öröme hozta ki belőle azt, „hogy mi ide tartozunk ehhez a Gyülekezethez és az itt megismert Úrhoz”, és Ő már döntött és Győző te is jól tennéd, ha ezt megfontolnád, mérlegre tennéd. Talán ez volt az a döntő pillanat, ami áttörte az akadályokat Győző bemerítkezése előtt. A 2004. május 30-án megtartott bemerítési istentiszteleten hárman voltak, rajtuk kívül Csepei József is csatlakozott hozzájuk. Kézrátétellel Pintér Tibor testvérért Dr. Almási Tibor, Czifranics Győző testvérért Szakács Imre és Csepei József Ádány Mihály imádkozott.

Minden életnek vannak tanulságai, és a hitéletre és házasságkötés idejére is igaz ez. Mindennek rendelt ideje van még a megtérésnek is, ezeket jobb, ha nem halogatjuk, jó reggel állunk be az Úr szolgálatába. Az idő gyorsan eltelik. Az Úrral való találkozás pedig elkerülhetetlen, még ha sokan másként gondolják is. Egyszer mindenkinek meg kell az Úr előtt jelenni, és ez nem választás kérdése!

Győzőtől pedig megtanulhatjuk, hogyan készült erre a találkozásra. Feleségével naponta együtt ígét olvastak és imádkoztak, szerették a gyermekeket, cukorkákat és ajándékokat mindig vittek magukkal a gyülekezetbe, hogy a legkisebbeknek is örömet, élményt, szeretetet adjanak. Idős korában, betegség közepette is dicsőítette Megváltóját a gyermekkorában, még az árvaház idején megtanult énekekkel. Nem volt panaszkodós betegségében, többször hallottam tőle azt, hogy ha a jót elvettük az Úrtól, akkor a próbát és rosszat is el kell fogadnunk. Ami példa előttünk, hogy vigyázott az Úrhoz vezető útra és szerettei felé is kifejezte háláját gondoskodásukért.

Az Úr pedig megadta neki, hogy érett korban, békében és csendben, szerető felesége közelségében léphetett ki ebből a létből az Örökkévalóságba. Emlékét őrizzük meg szeretetünkben.

Zákány Gábor

„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék. Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.” (Ef 2,8–10)

Véték Ferencné Martin Erzsébet (1928 – 2025)

Véték Ferencné, Martin Erzsébet 1928. május 25-én született Pesterzsébeten, szülei hatodik gyermekeként. Hároméves korában veszítette el édesapját, édesanyja hat gyermekkel maradt özvegy. Ebben a nehéz helyzetben a rokonok mellett a pesterzsébeti gyülekezetből is sok segítséget kaptak. 1944. áprilisában bombatalálat érte a házukat, ekkor lemenekültek Kiskőrösre. Ott is a testvérek segítettek rajtuk, Barkóczi Pál lelkipásztorral az élen. 1945-ben újra kezdték az életüket.

Tizenkét éves volt, amikor Bretz Emil testvért választották meg Erzsébeten lelkipásztornak. Felesége egy angol misszionáriusnő volt: Cobb Maude. Nagyon szeretett a gyülekezetbe és a vasárnapi iskolába járni. Ugyanekkor történt, hogy Kispesten, a vasárnapi iskolásoknak tartottak egy gyermekevangélizációt, amin dr. Udvarnoki Béla testvér szolgált. Igehirdetésében elmondta, hogy már nem a szülők felelősek a gyermekeik lelkéért, hanem ők maguk, mert ismerik a Bibliát, és azt, hogy aki nem tér meg, az elkárhozik. Ezen az alkalmon felhívás történt, hogy akit megérintett az Ige, az menjen ki, hogy imádkozzanak érte. Nagyon sokan előre mentek, Erzsébet néni is, mert megérintette az Ige. Nem sokkal később, 1942 őszén kérte felvételét a gyülekezetbe, majd Bretz Emil lelkipásztor merítette be, és ezt az igeverset mondta neki: „Menjete el: *Íme, elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.*” (Lk 10,3)

Hosszú ideig az énekkar tagja volt, versmondással is szolgált a gyülekezetben, bár nagyon lámpalázás volt. Szívesen járt az egyház különböző alkalmaira, Tahiba, ünnepi istentiszteletekre más gyülekezetekbe is.

Tízéves korában, a négy elemi után nagyon szeretett volna polgárba menni, mert az összes barátnője oda ment, de nem tudták a tandíjat fizetni, így a nyolc általánost végezte el, majd munkába kellett állnia. Testvérei már nem laktak otthon, neki kellett eltartania magát és édesanyját is. Két évet a Standard Gyárban dolgozott, majd a háború után újrakezdte a tanulást a Révai Nyomdában, mint nyomdász tanuló. A Révai Kiadó egyik osztályára ment dolgozni, később, ami a szakmához szükséges volt – bibliográfiai tanfolyam, könyvelés, bérszámolás –, mind elvégezte. 1956-ban nem tudott bejárni Pestre, ezért a lakásához legközelebb eső könyvesboltba ment dolgozni. Nagyon szerette ezt a helyet, huszonnyolc évig dolgozott ott.

Férjével gyerekkoruk óta ismerték egymást, mert hatháznapi távolságra laktak egymástól. Amikor szóba került a házasság, Erzsébet néni ragaszkodott az Úrhoz és a gyülekezetbe, csak így ment férjhez. 1958-ban házasodtak össze az erzsébeti gyülekezetben, Kalkó József testvér kért áldást rájuk. Egy gyermekük született, Gábor, akivel hosszú ideig egy lakásban laktak.

A Budai Gyülekezetben a kerületbe költözésük után lett tag, és nyugdíjas korától főleg a beteglátogatásban szolgált. Kedves igéje volt az: „...*elküldelek titeket, mint bárányokat...*”. Ez nagyon nehéz feladat és a természetével nem egyező feladat volt számára, sokszor kellett harcolnia, hogy bárány tudjon maradni. Azt vallotta, hogy nemcsak egyszer kellett megtérnie, hanem újabb és újabb megtérésekre volt szüksége az ő életében is. Az idősek Mannájában ezzel zártuk az interjút vele: „*Igen, próbálok készülni. vannak időszakok, amikor teljesen érzem, hogy kegyelembe fogadott vagyok, kegyelemben vagyok. Amikor a régi dolgok eszembe jutnak, hogy azt is rosszul csináltam, azt is másképp kellett volna, akkor eszembe jut ez az ige: „Nincsen azért immár semmi kárhóztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.” (Rm 8,1) És akkor erre az igére ráállok. Így alszom el, és minden reggel, amikor kinyitom a szemem, hálás vagyok, hogy talpra tudok állni, és ennyi mindent meg tudok csinálni. De tudom, hogy egyszer vége lesz.*”

Idén januárban került kórházba szívelégtelenséggel, amit kezeltek nála, de földi otthonába már nem térhetett haza, valószínűleg álmában érte az elhívó szó. Emlékét szeretettel megőrizzük.

Ádány Judit

(a Manna 2008 szeptemberi és 2023 októberi számában megjelent interjúk nyomán)

„Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek. Mert a test a lélek ellen törekszik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok. Ha azonban a Lélektől vezéreltetek, nem vagytok a törvény alatt.” (Gal 5,16–18)

Mikés Benjámín

(1932 – 2025)

Mikés Benjámín 1932. július 29-én született, Gödöllőn. Édesapja Mikés András, édesanyja Katona Teréz. Egyszerű hívő család első gyermekeként született, testvérei János és András, akik már elköltöztek a mennybe. Abban a korban született és nevelkedett fel, amikor a háború évei, a szegénység övezte gyerek- és fiatalkorát és az 56-os forradalom idején, beszámolói szerint, sok mindent látott.

Ebben az időben ismerte meg feleségét, Varga Mártát Tahiban, a szeretett baptista táborban. A találkozásból 1957-ben házasság lett. Ebben a nem könnyű időszakban kezdték el közös életüket. Kezdetben a Wesselényi utcai Baptista gyülekezetbe jártak, utána születtek gyermekei: Jutka 1958-ban, majd Attila 1962-ben. Az albérlet évei után, 1963-ban egy budai lakást vásároltak. Ezzel egyidőben az Alsóhegy utcai Budai Baptista Gyülekezet vált gyülekezeti otthonukká, ahol a kezdeti időktől az énekkarban szolgáltak hosszú évekig. Ami jellemezte Benjámint: hűséges és kitartó volt mind a munkában, a családban, a szolgálatban. Mi sem bizonyítja ezt jobban, hogy az úgynevezett inas évei után egyetlen munkahelye volt, ahol negyvenkét évet töltött, a Ganz Kapcsolók és Készülékek gyárában, ahol nagyon szerették és

megbecsülték, és még nyugdíjas éveiben is évekig visszajárt dolgozni.

A 80-as években telket vásároltak, majd házat építettek Szokolyán, felesége, Márta szülőhelyén, és ez vált második otthonukká. A szokolyai ház egész életüket végig kísérte, és az elmúlt évig minden tavaszi és nyári szezonban ott éltek az életüket, oda rendezkedtek be, ami az egész család második otthonává vált.

Gyülekezeti szolgálatát tekintve 1985 áprilisában avatták fel diakónussá, és így végezte hűségesen szolgálatát. Ami jellemezte őt leginkább az a hűség, gondoskodás, precizitás, mind pénzügyekben, mind az élet különféle területein. Ez nem csak belső érték volt számára, hanem megjelent kinézetében, öltözködésében. Már fiatal kora óta törekedett az elegáns, ízléses megjelenésre, ami egész életét végigkísérte, melyet tovább örökített három generáción át. Az utolsó napokig szívén hordta gyermekeit, unokáit, dédunokáit és nagyon szerette őket.

2024-ben folyamatosan gyengült a szervezete, ez 2025 januárjától már az ágyhoz kötötte. Az utolsó napjaiban is teljesen ép volt az elméje, majd február elején szép csendesen elaludt felesége, gyermekei és unokája jelenlétében.

Kilencvenhárom évesen sem volt semmilyen betegsége. Szép, teljes életet élt szerető családjával. Bár most lehet, hogy szomorkodunk, de tudjuk, hogy találkozunk vele odaát.

Gyászolják: felesége Márta, gyermekei: Jutka és Attila, menyje Erika, unokái: Levente és felesége Bea, Zsanett és férje Dániel, Bence és felesége Dóri, Marietta és férje Áron és kilenc dédunokája. Sógornői Erika, Gitta, Angyal, Irénke és családjaik, a népes rokonság, az Alsóhegy utcai és a szokolyai baptista gyülekezet.

Búcsúzunk tőle ezzel az ígérettel: „*Légy hű mindhalálig és neked adom az életnek koronáját!*”! (Jel 2,10)

Mikés Attila

MANNA-TALLÓZÓ

Válogatás az idén húsz éves Manna előző számaiból – 2009-ből és 2010-ből.

Anyai intés (is lehetne) hajadonoknak így tavasszal...

A szíved, persze, és tudom a tavasz is... de ezeket a kérdéseket (is) tedd fel magadnak, lányom:

Az, ahova ő *most* megy, oda követem-e önként és boldogan, lelkesedéssel, s őt segítve őt abban, hogy oda eljusson?

Azért, amiért ő *most* lelkesedik, azért tudok-e én is lelkesedni úgy, hogy azokban együtt éljük meg az örömeiket?

Az életmód, ahogy *most* él, az, ahogy a pénzzel, a gyerekekkel, a szüleivel, a munkatársaival bánik, alkalmassá teszi-e arra, hogy vezessen engem?

Az, amilyen szerepet felvesz azokban a csoportokban, amikhez tartozik, ébreszt-e bennem csodálatot és alázatot?

Az, ahogyan a kudarcait megéli... elég szilárd marad-e ahhoz, hogy ilyenkor is a vezetőm legyen?

Az, ahogyan a sikereit kezeli... nahát, arra ma már nagyon figyelnék. Tud-e alázatos maradni egy siker után? Semmiképpen nem szeretném ugyanis, hogy azért ne álljak hathatósan mellé, mert a sikerhez jutva öntelt és kibírhatatlan lesz... Nem szeretném a beképzeltségtől azzal óvni, hogy takaréokra állítom a segítségemet, esetleg még butának is tettetem magam, vagy valami más módon fékezem a család teljesítményét. Sok nő kényyszerül így óvni a házasságát, nem is gondolnád.

Itt jut eszembe: Pilinszky egyszer azt mondta és ez sok, definíciós problémában segített nekem: „Szeretni (némi egyszerűsítéssel) annyi, mint tölteni vele időt és segíteni őt a céljai elérésében.”

Ha ezt elfogadjuk, úgy ha valakinek – nem tudsz azonosulni a céljaival, vagy esetleg – nem is ismered a céljait, esetleg mert – ki sem tűzött ilyet maga elé, azt, biztosan nem tudod szeretni.

Tóth Péter (2009. április)

Szent Péter borzasztó megfázása és csodálatos gyógyulása

Amikor a hajó partra ért Péter egy óriásit tüsszentett, mintha ezzel mondaná: „De jó végre ismerős földön!” A tanítványok már nem nevettek hangosan, csak elmosolyodtak az öblös tüsszentés hallatán, és ezt Péter szerencsére nem vette észre. Mindenki örült, hogy visszaértek, hihetetlen utat tettek meg. Az egész borzasztó megfázás-história nemrég, azon a szörnyű éjszakán kezdődött.

Jézus jó fáradt volt, csak annyit mondott a tanítványoknak, hogy „Menjünk át a túlpartra!”, aztán alighogy eltávolodtak hajójukkal a parttól, már el is aludt. Az utóbbi időben különösen sokat tanított, rengeteget volt az emberekkel, egyesével és tömegesen egyaránt, így még akkor is békésen feküdt a köntösébe burkolózva, amikor esni kezdett az eső. Péterben és a többiekben eddig is volt néhány kérdés, mint például „Egyáltalán hova megyünk?”, de nem akarták zavarni a Mestert, ráadásul örültek, hogy a régi időkhöz hasonlóan megint hajóban ülhetnek és a nyílt tengeren nézhetik a naplementét.

– Ez egyre rosszabb lesz! – jegyezte meg Taddeus, amikor a váratlanul felerősödő szél majdnem elsodorta a fejkendőjét.

– A rohadt életbe! – kiáltott fel válaszul Péter. Mióta Jézussal voltak, már nem beszélt olyan durván, de az ő köntösébe most nem csak belekapott a szél, hanem el is sodorta. A tizenkét férfi egy pillanatig nézte az alkonyban elrepülő ruhadarabot, és szinte mindannyian nyeltek egy nagyot. Nem volt olyan könnyű egy ilyen köntös, ha a szél gond nélkül felkapta, akkor itt baj lesz.

– Ne ébresszük fel Jézust? – kérdezte Máté.

– Ugyan már, megoldjuk! – mondta Péter, még mindig dühösen a kabátja elvesztése miatt. Kezdett fájni, főleg hogy rázendített az eső. A nap hamarosan eltűnt, de nem csak a sötét miatt lett félelmetesebb a vihar, hanem valójában egyre vadabbak lettek a hullámok. András praktikus ember volt, hamarosan előszedte a vödröket és kiosztotta őket:

– Ideje lesz elkezdni merni a vizet – mondta hangosan, hogy túlkiabálja az egyre hangosabb morajlást.

– Igazad van, öcsém – nézett le Péter a hajó aljába, ahol valóban rohamosan gyűlt az esőből és a hullámokból származó víz. A saruját persze korábban levette, de most sehol sem látta.

Péter az ezután történekekre később sem szívesen emlékezett vissza. Megizzadt a munkában, de hamar látzott, hogy esélyük sincs kimerni a vizet a hajóból, minden vödörnyi helyett háromszoros mennyiség érkezett a következő pillanatban. Jakab az egyik különösen nagy hullámmal való találkozásakor jól el is esett, szerencsére a hajó aljába és nem a hajókorlát másik oldalára zuhant.

Amikor már kellően rémültek voltak, valaki megkeverte a sötétben a furcsa módon még mindig alvó Jézust, és felébresztette. Jézus kissé még álmosan felállt, majd egyszer csak a vízre mutatott. Ebben a pillanatban elállt az eső és a szél, majd néhány másodperc múlva elcsendesedtek a hullámok is. Tükörsima lett a víz. A hirtelen beálló csendben Jézus ránézett a csapatára:

– Hol van a hitetek? – kérdezte.

A lassan előbukkanó holdfényben a tanítványok egymásra néztek, mint az ázott verebek, de senki sem szólt, most még Péternek sem volt mondanivalója. A csendes vízen gyorsan át tudtak hajózni a szemben lévő Gadara földjére. A többiek halkán beszélgettek az éjszaka történekekről, de Péter nem csatlakozott hozzájuk. Rá is hatással voltak az események, de most egyedül akarta végiggondolni őket. Eddig is sok csodáját látták Jézusnak, tudták, hogy több mint egy átlagos rabbi, olyat nem is követte volna. Velük viszont eddig nem sok csodát csinált – de tegnap éjjel nem kisebbet tett, mint hogy megmentette az életüket. Péter jól ismerte a tengert, biztos volt benne, hogy Jézus nélkül nem élték volna túl ezt a hirtelen támadt, félelmetes erősségű vihart. Azóta más szemmel látta Jézust, most már biztos volt benne, hogy sokkal több, mint egy hétköznapi tanító.

– Na és aztán mi történt? – kérdezte Mátyas.

A tanítványokkal együtt reggelizett és kérdezgette őket a viharról. Szerette Jézust és a csapatát, akárcsak sokan mások, akik közül egyre többen jöttek ki a visszatérők üdvözlésére.

– Végre átértünk a túlpartra, amikor valami olyasmi történt, ami szinte félelmetesebb volt a viharnál is – mesélte Jakab.

– Az örült felbukkanására gondolsz? – kérdezte Taddeus, miközben megfordította a szépen sülő halat.

– Nem, hanem Péter tüsszentésére – felelte Jakab, mire mindenki hangosan felnevetett, köztük Jézus is, csak éppen Péter nem.

– Jól van na, egy kicsit megfáztam – duzzogott Péter.

– Nem sokszor láttam még mifelénk megfázott embert, de ennyire megfázottat még soha! – válaszolta nevetve Taddeus.

A többiek is vele nevettek, Péter pedig dühösen rágcsálta tovább a kenyerét, amikor megjelent Jákób. Ő is jóban volt Jézussal, jókedvűen letelepedett a vidám társasághoz, majd őszinte érdeklődéssel megkérdezte:

– Péter, mitől ilyen hihetetlenül vörös az orrod?

Az egyre népebb társaságnak kellett jó pár perc, mire abbahagyták a nevetést. A mindig büszke Péter néhány percenként óriásit tüsszentett, időnként egymás után ketőt-hármat is, ezért inkább dühösen fejezte be a reggelijét, és hagyta, hogy kivételesen valaki más meséljen.

– Szóval végre átértünk Gadarába – folytatta Jakab – Elég nehezen tudtunk kikötni, mert nagyon meredek volt a part, végül inkább lehorgonyoztuk a hajót és kiúsztunk. Egy nagyon meredek ösvény vezetett felfelé, néhol négykézláb kellett haladnunk, hogy feljussunk. Végre fellélegeztünk, amikor síkabb lett a terep, egy lehelő szélén találtuk magunkat.

– Azonban ekkor jött az örült – szúrta közbe János.

– Bizony – bólított Jakab – Egy meztelen, torzonborz pasi bóklászott a sziklák között, láttuk rajta, hogy nem normális. Így elmondva nem olyan félelmetes, de ha láttátok volna az arcát, ha éreztétek volna azt a fojtó valamit, ami a közelében állva elkapott minket, ti sem juttatátok volna szóhoz!

– És aztán mi történt? – kérdezte Mátyás. Már mindannyian megreggeliztek, de nem mentek sehova. Jézus egy kisgyerekekkel játszott, miközben fél füllel hallgatta a történetet.

– Váratlan fordulat. Péter tüsszentett. – mondta Jakab. A hallgatóság megint felnevetett, de a tanítványok még csak el sem mosolyodtak.

– Addig mi is fogtuk a hasunkat a nevetéstől, valahányszor Péter tüsszentett, de akkor ez borzasztó volt. – mondta Taddeus – Az örült pasi a hang hallatán felénk nézett, majd rohanni kezdett hozzánk.

– De hát ti legalább tízen, tizenketten voltatok, nem? – kérdezte egy idősebb férfi, akit akkor láttak először.

– Mit tudsz te arról! – torkolta le Péter, végre beleeszlóva a beszélgetésbe – Az a férfi nem csak egyszerűen erős volt, de eszeveszett is. Meg sem érezte volna, ha beleszúrom a halászkésemet, megtorpanás nélkül leharapta volna a kezemet, aztán a többiekre vetette volna magát!

Péter nagyot nyelt, ahogy visszagondolt erre a pillanatra. Még egy teljes nap sem telt el azóta, hogy a

gadarai bolond feljűk rohant, ők pedig talán még jobban féltek, mint a vihar alatt. Valamiért földöntúli reszketést okozott mindannyiukban az örült, kivéve persze Jézusban. Nem tudta bántani a támadó, amikor odaért, a földre esett előtte. Jézus gyorsan rájött, hogy gonosz démonok vannak benne, ezért némi beszélgetés után egyszerűen a közeli disznókba küldte az ördögi lelkeket. Péter erős szíve aznap már sokadszor szorult össze, ahogy meghalotta a disznók éktelen visítását, majd látta, ahogy a szakadék felé kezdenek rohanni és a mélybe vetik magukat. Egyik sem élte túl, a férfi viszont hirtelen teljesen normális lett, ruhákat kért, és dicsőítette Jézust.

A gadaraiak nem voltak túl kedves emberek, most kifejezetten dühösek voltak a disznók miatt, és nem érdekelte őket a közveszélyes örültjük csodás gyógyulása. A férfi ezek után persze kérte Jézust, hogy velük mehessen, de a Mester azt mondta neki, hogy maradjon Gadarában és mondja el minél több embernek, hogy mi történt, hogy az itteniek is halljanak Isten hatalmáról.

– Aztán mit csináltak? – kérdezte megint Mátyás.

– Semmit. Egy kicsit még maradtunk, aztán hajóba ültünk, és már itt is vagyunk – válaszolt Taddeus. – Elég durva volt ez az elmúlt egy-két nap, remélem, vidámabb dolgok várnak itthon...

Tévednie kellett. A jókedvű, lassan tömeggé duzzadó csoporton keresztülvágott Jairus, a helyi zsinagóga vezetője. Odalépett Jézushoz, és elé térdelt.

– Mi a baj? – kérdezte Jézus, látva Jairus arcán az ijedséget.

– A lányom csak tizenkét éves, de most olyan beteg lett, hogy attól félek, már haldoklik. – mondta Jairus csendesen. A tömeg elnémult.

– Menjünk oda! – mondta Jézus, és felhúzta a földről Jairust. Sietős léptekkel indultak el, a tanítványokkal és a többi kíváncsiskodóval a sarkukban. Péter megint hatalmasat tüsszentett, de most senki sem nevetett.

Ahogy beértek a partról a városba, egyre többen csatlakoztak hozzájuk, alig tudtak előrejutni a szűk utcákon. Jairus nagyon igyekezett hazajutni a gyógyítóval, de Jézus hirtelen megtorpan:

– Ki érintett meg? – kérdezte.

– Ezt hogy érted? – kérdezett vissza Péter, vörös orrát törölgetve. – Óriási a tömeg, rengetegen hozzánk érnek.

– Valaki megérintett és erő áradt ki belőlem – mondta Jézus és fürkészni kezdte a körülöttük állókat. Jairus kezét tördelve várta, hogy mikor folytatják már az útjukat, de nem szólt semmit.

Jó néhány másodperc telt el kínos csendben. Végül egy asszony lépett Jézus elé, és halkán azt mondta:

– Én voltam.

Péterre ez a találkozás hasonlóan nagy hatással volt, mint a vihar és a gadarai örült. Az asszony elmondta, hogy már tizenkét éve vérfolyásos beteg, de most meggyógyult. Még néhány szót beszéltek, majd Jézus annyit mondott neki:

– A hited megtartott, menj békével!

– Köszönöm! – felelte az asszony megszeppenten. Látott, hogy nagyon boldog, de nagyon meg van illetődve. A hangulatot Péter újabb tüszentése zavarta meg, egy más után kettőt tüszentett, hiába próbálta visszatartani.

– Mehetünk! – fordult vissza Jézus Jairushoz és a menet ismét megindult a zsinagóga felé.

Péter igencsak elgondolkozott a törtéteken. A nő egyszerűen megérintette Jézust, és meggyógyult. Ő már jóideje náthás, de mégsem javul az állapota, sőt talán már láza is van. Vajon miért?

A következő csodát is végignézte, de továbbra is ezen az asszonyon gondolkodott. Ez az érintés járt a fejében, miközben megjelent Jairus egyik szolgája, és közölte, hogy elkéstek - a lány meghalt. Jézus ennek ellenére sem adta fel, és a vége az lett, hogy ott álltak a lány ágya mellett, aki már nyilvánvalóan halott volt, de Jézus fantasztikus módon visszaadta az életét: a halott egyszerűen felült és teljesen egészségesen nézett rájuk.

Később Jézus még sok emberrel beszélt, sokakat tanított, késő este volt már, mire visszamentek a part melletti ligetbe és letáboroztak. Péter hangosan tüszögött, miközben a tűz mellett megvacsoráztak, és bár nem volt túl jól, a többiekkel ellentétben mégsem aludt el egyből, amikor leheveredtek. Tétován nézte a csillagokat, majd a nem messze fekvő Jézus hátát.

„Engem is meggyógyítana?” – kérdezte halkan magától. – „Olyan sok jót tett velem mostanában. Ő nem csak egy tanító, hanem olyan, mint maga Isten.”

Szégyellte magát, de végül felült, és mint egy kisgyerek, aki rosszat álmódva felébreszti a szüleit, odasont Jézushoz és kinyújtotta a kezét a válla felé. Félt, hogy felébreszti őt vagy a többieket, főleg akkor rémült meg, amikor érezte, hogy újra hatalmasat fog tüszenteni. De ahogy Jézus vállához ért az ujjai, egyből elmúlt a tüszentési inger. Péter érezte, hogy abban a pillanatban meggyógyult.

Jézus váratlanul mozgolódni kezdett, majd felé sem fordulva csak ennyit motyogott:

– Örülök, hogy hiszel bennem, Péter!

– Miért nem előbb gyógyítottál meg? – kérdezett vissza a már egészséges tanítvány. Szokás szerint egyből megbánta, amit mondott, egy „Köszönöm a gyógyulást” mondat jobban illett volna az alkalomhoz.

– Szükséged volt erre a betegségre, de most már sokkal jobban látod, hogy ki is vagyok én. Egy megfázás néha többet ér ezer tanításnál. – mondta Jézus, majd ásitott egy nagyot és visszaaludt.

Sonkoly Tamás (2009. április)

„Az Úr meghall imát...”

Ez az ének visszhangzott szívemben egész február 21-én, vasárnap délután, a tagfelvételi tanácskozási óra után. Hála és öröm töltött el.

Mint minden hívő nagymamának, nekem is imatémáim közé tartoznak az unokáim. Életkoruk széles skálán mozog, így adott koruknak megfelelő dolgukban, problémájukban hozom őket az Úr elé. Szilviért azért imádkoztam az utóbbi időben, hogy Isten Szentleke ragadja meg őt, segítse meg, hogy dönteni tudjon az Úr Jézus mellett.

Amikor az előző tanácskozási órán elhangzott azoknak a neve, akik a gyülekezet előtt szeretnének vallást tenni arról, hogy eldőlt a szívükben, hogy követni akarják Jézust, az egyik szemem nevetett, örült, a másik sírt, mivel Szilvi neve nem hangzott el.

Azon törtem a fejem, hogy hogyan említsem meg neki ezt a kérdést. Imádkozz! – mondta egy belső hang, s ezt folytattam tovább. A gondolatok azonban kavargtak bennem, mintha Istennek szüksége lenne, hogy én valahogy besegítsek Neki. Ugyanis az jutott eszembe, hogy majd a bemerítés napján idézem neki Arany János Toldi c. művéből: „Hej! Ha én is, én is köztetek mehetnék, Szép magyar vitézek, aranyos leventék!” – neki-szegezve a kérdést: nem jutott eszedbe Toldi Miklóshoz hasonló gondolat?

Aztán a tagfelvételi tanácskozási órán, mivel Szilvi neve is elhangzott, nagyon elszégyelltem magam, és kértem az Urat, hogy bocsásson meg. És dicsértem Őt, mert az Ő

gondolatai magasabbak az enyémnél. (Ézs 55:8,9) Eszembe jutott a 139. zsoltár 4. verse is: „Mikor még nyelvemen sincs a szó, immár egészen érted, Uram!”

Nem szeretném, ha félreértenének a testvérek, hisz nemcsak Szilviért tölti be öröm és hála szívemet, hanem a dr. Kovács Gáborért, Boda Péterért, Simon Dávidért, és Sonkoly Tamás feleségéért, Annináért is.

Áldott legyen értük az Úr neve! Imádkozom értük. Kívánom, hogy ifjú testvéreim, és valamennyiünk életében legyen valóság a következő ének:

„Én hűséggel követem Jézust
e zarándok utamon.
Megőrzöm hűn szívem Számára,
hogy csak néki dobbanjon.

Ref.: Érte ég, érte hõn lángol szívem, szereti.
Én hűséggel követem Jézust,
szívem a bűnt megveti.

A lábammal útjain járok,
kezem is Őt szolgálja.
És hűséggel, szent reménységgel
nyelvem mindig vallja.”

Marsall János lelkipásztor testvértől tanultam ezt többedmagammal, kb. ötven évvel ezelőtt, emlékezetből írtam le.

Egy boldog nagymama: Ádány Mihályné
(2010. április)

A kis misszionárius

Nemrégiben egyik este, a lefekvés előtti szokásos Biblia-olvasást követően Johanna lányunkkal hosszasan beszélgettünk arról, hogy kik is mehetnek majd be a mennyországba. (Mindig nagyon érdeklő ez a téma.)

Elmondtam neki (ismét), hogy csak azok, akik hisznek az Úr Jézusban, és akiknek Ő megtisztíthatta a szívét. És azt is, hogy aki nem a mennyországba kerül majd, az a pokolba jut (más lehetőség nincs). Aztán ő még több dolgot is kérdegetett, majd imádkoztunk és lefeküdtünk. Jó nehezen aludt el.

Másnap, ahogy a kertben ügyködtünk, egyszer csak megszólal a szomszédék házára pillantva: Anya, ők mikor járnak imaházba? Hát – mondom neki – ők, úgy tudom, nem járnak. De miért nem járnak? – kérdezi tovább. Hát, mert ők nem nagyon hisznek az Úr Jézusban – felelem neki kissé bizonytalanul. Kis csend... Majd megszólal: *Anya, akkor ők a pokolba fognak jutni?* Elszorult a szívem a kérdésért hallva..., és nekem is eszembe jutott az előző esti beszélgetésünk minden mondata...

Milyen furcsa ezt az amúgy egyszerű tényt így feketéfére kimondva hallani. Azok az emberek, akiket szeretünk, akikkel nap mint nap kapcsolatban állunk és amúgy kedvesek és rendesek, igen, rájuk is a POKOL vár, ha meg nem térnek! Ó, ha ezt az eszünkbe tartanánk folyamatosan. Azt hiszem egészen más dolgok lennének akkor a fontosak

a számunkra... És minden lehetőséget megragadva igyekeznénk őket megmenteni attól, ami rájuk vár...

Visszatérve Johanna kérdésére, kis hallgatás után azt feleltem neki: Én hiszem, hogy nem fognak a pokolba jutni, hanem ők is elkezdnek majd hinni az Úr Jézusban, mint mi. És ezzel a mondatommal – hála Istennek – sok minden megváltozott, elsősorban bennem és bennünk. Tudatosult, hogy nekünk ennek a megvalósulása érdekében még mennyi mindent kell tennünk, megragadva minden lehetőséget. És azóta hálás szívvel mondhatom, hogy több mély lelki beszélgetésen vagyunk túl ezekkel a szomszédainkkal és napi imatémáink között szerepel, hogy ők NE JUSSANAK A POKOLBA! És megdöbbenéssel (és nagy örömmel) hallgattuk nemrégiben a feleség beszámolóját, amikor valami zűr adódott az albérlőjükkel kapcsolatban, hogy: Egész éjjel nem tudott aludni emiatt, de már *imádkozott érte, és tudja, hogy rendeződni fog az ügy...!* Halleluja!!!

Más alkalommal ismét a mennyországról esett szó az esti áhítat során. Megint elemeztük, hogy nekünk vajon tiszta-e a szívünk, hogy oda bemehezzünk. Kis csend után Johanna aggódva kérdezte: – Anya, ugye oda majd *Emmát is magunkkal vesszük?!* (Gondolta: mit lehet tudni, hogy neki milyen a szíve, meg hát még menni se tud, akkor hogy tudna oda „bemenni”. Biztosabb lesz, ha „mi vesszük magunkkal”).

Gulyásné Timi (2010. április)

Miért jó házasságban élni?

...kaptam a felkérést, hogy erről írjak. Igent mondtam, és csak azután döbbsentem rá, hogy miért kell erről beszélni, írni. Ezután jöttek a gondolatok, hogy tényleg, miért? Aki ismeri a Bibliát és a teremtés történetét – hívő emberek ismerik – az tudja, hogy az 1Mózes 2. részében meg van írva: „*Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat.*” Aztán a folytatásban Isten megalkotta az Asszonyembert, ahogy Ádám elnevezte.

Az eltelt évezredek óta a segítőtársat ma feleségnek, házastársnak nevezik. A mai modern korban az ember több nevet is adott a nőnek. Élettárs, barátnő, párom. Ezek az elnevezések és a tényleges életvitel sok-sok problémát okoz ma a törvényalkotóknak, családoknak. Főleg, ha szétmegy a kapcsolat, közösnek nevezett vagyon, gyermekelhelyezés stb.

De hogy a kérdésre térjek. Csodálatos dolog a házassági kapcsolat kialakulása. Két „idegen” ember – több km távolságból, más-más országból, valamilyen alkalom kapcsán találkoznak, megtetszenek, szimpatikusak lesznek egymásnak. Kialakul a vonzódás, a szerelem egymás iránt, amely azután szeretetté magasztosul. és a klasszikus sorrend szerint: eljegyzés, házasságkötés – amely törvényesen és Isten színe előtti fogadalom. Új család jön létre (1Móz 2,24). A férj és a feleség az otthonról hozott szokások, életvitel mellett újakat, közösek alakít ki. Ez sokszor nem kis időbe telik, de a szeretet mindent legyőz.

Az „igazi” család a gyermekáldással válik teljessé. No, ekkor kezdődik és alakul ki az igazi segítőtársi gyakorlat. (Közben nem írtam a lakáskérdésről, a munkahelyről, amely külön fejezet a család életében.) A házastársaknak meg kell tanulni a saját nemükhöz talán nem „illő” tevékenységek elvégzését is. Közben a gyermeknevelés azonos elvek szerinti kialakításában is meg kell találni az összhangot.

Ahogy telnek-múlnak a házasság évek (mi több évtized után), a házastársak annyira ismerik egymás gondolatait, hogy egy nézés, egy mosoly, netalán egy komor arckifejezésből is értik egymást, hogy hogyan tovább. Az életkor előrehaladtával, ahogy jönnek a nemszeretem napok, még nagyobb értelmet kap a segítőtársi kapcsolat. Mindezeket csak nagy vonalakban érintettem.

Természetesen a hívő ember szemszögéből nézve, ő Istentől kéri a segítőtársat, a lelkitársat, így ez sokszor nagyobb értelmet kap a biztatásban, a bátorításban, a próbákban. Mi hálaadással mondhatjuk el – jó családi légkörben éltünk-élünk – gyermekeinkért, unokáinkért, dédunokáinkért, hogy jó házasságban élni.

Végül, hogy miért jó házasságban élni? Az írás elején idézett isteni kijelentést zsinórmértékként tekintve: „*Nem jó az embernek egyedül lenni...*”.

Isten áldja meg a hívő házaspárokat, családokat!

Mikes Benjámin és Márta (2010. november)

Bizonyságtétel az imaház előkertjében lévő faliújságról

Kedves Olvasó!

A mögöttünk látható épület egy baptista imaház. Ide járok óvodás korom óta. Néhány éve már, hogy verseket és történeteket tűzök ki erre a faliújságra. Amikor ezeket keresem, az számomra sokat jelent, így azt képzelem, talán másoknak is megmutat valamit Istenről. Az elbeszélések sokszor hétköznapi emberektől származnak, vagy róluk szólnak, s ez az ami engem megragad. Szeretek Istenről hallani másoktól, hogy hogyan munkálkodik az életükben, mert hiszem, hogy Ő törődik velünk, a legkisebb problémáinktól, az egész életünkre kiható dolgainkig. Ő az, aki igazából ismer és szeret. Hiszem, hogy Jézus személyesen megismerhető, vele való kapcsolatom lehet, mert terve van az életemmel. Örök életet szeretne adni az embereknek, és értelmet az életünknek. Éppen ezért szeretném kicsit még közelebb hozni az olvasóhoz ezt a faliújságot, hogy elmondhassam, hogyan működik az én életemben is.

Sokszor találkoztam már olyan felfogással, hogy aki hisz Istenben, azt megáldja, ami egyenlő a problémamentes élettel. Ez persze nem így működik. Az áldást legtöbbször valahogy máshogy kapjuk, és a nehézségeknek inkább célja van, nem pedig oka.

A férjemmel idén májusban ünnepeltük első házassági évfordulónkat. Nagyon hálás vagyok érte Istennek, igazi társ, és ahogy mondani szokás, jól megvagyunk együtt. Azonban a munkahelyén megéreztek a válság hatását, és azt mondták neki, hogy, vagy leköltözik vidékre, vagy nem tudnak számára munkát biztosítani. Fél éves különélés elé néztünk, amit én rettegve fogadtam. Nagyon nehezen bírom az egyedüllétet, és tudtam előre, hogy nem lesz könnyű.

Nem hiszem, hogy Isten úgy akar boldoggá tenni itt a Földön, hogy megad minden jót, amit csak elképzelek magamnak. Inkább a Vele való kapcsolatomat akarja teljessé tenni, hogy minden körülményben örömöm legyen, higgyek benne és megelégedett legyek. Ezt azonban sajnos nem mindig tudom átültetni a gyakorlatba. Bár nem lehet sok okom panaszra, mégis sokszor a legkisebb nehézségben is elveszítem az örömet.

Akkor elhatároztam, hogy megerősítem magam, és szépen átvészeli ezt az időszakot. A dolgok azonban másként alakultak, és nagyon magányosnak éreztem magam, sokszor hétvégeként is alig láttuk egymást. Sajnáltam magam, és ez kihatott Istennel és a férjemmel való kapcsolatomra is, gyakran még olyankor sem tudtam örülni, mikor együtt voltunk. Akármennyire szerettem volna jó, a férjét támogató feleség és jó keresztény maradni, nem sikerült. Emiatt persze még jobban elkeseredtem.

Ma elgondolkodtam, vajon hogyan vélekedik most Isten rólam, amikor csak keserűség és csüggedés az amit fel tudok neki mutatni. Egy bibliai vers jutott az eszembe: „Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkiüket megsegíti.” (Zsolt 34,19) Ez nagyon bátorított, hogy Isten akkor is szeret, ha nem sikerül valami, vagy elcsüggedek, és még Istentől is eltávolodom. Ő nem távolodik el tőlem, hanem ilyenkor is közel van hozzám, nem a teljesítményemet nézi, csak szeret.

„Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt.” (Zsolt 103,8–11)

Talán nem sikerült rájönnöm mi volt Istennek a célja ezzel az időszakkal az életünkben. Nem is szeretnék kitalálni valamit az olvasó megnyugtatóására. Sajnos nem mindig találjuk meg a dolgok értelmét, célját azonnal. De afelől azonban mindig biztosak lehetünk, hogy Istenhez lehet jönni, újat kezdeni, és Ő mindig ragaszkodik hozzánk: „Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.” (Jn 10,28)

Kívánom az ünnepek idején is Isten személyes megtapasztalását!

Tarsolyiné Sonkoly Eszter (2010. december)

GYERMEKSAROK

Boldog születésnapot!

Szeretettel köszöntjük a jelenleg egyedüli márciusi ünnepeltet!

Kusztor Mátyás (márc. 19.)

Nőnapra

„Arra születtem, hogy nő legyek. Az a tény, hogy nő vagyok, nem tesz engem másfajta kereszténnyé, de az a tény, hogy keresztény vagyok, másfajta nővé tesz. Ezért elfogadtam Istennek rólam alkotott elképzelését, és egész életem mindenestől felajánlom neki – én, aki vagyok, és akivé formálni akar.”

Elisabeth Elliot

SZÜLETÉSNAPOSOK

Szeretettel köszöntjük márciusban született testvéreinket!

Horváth Virág (márc. 9.)
 Ádány Balázs (márc. 11.)
 dr. Novák Péterné (márc. 15.)
 Simonné Pap Viola (márc. 17.)
 Kristóf Róbert (márc. 18.)
 Baranyai Zsolt (márc. 29.)
 Olajos Gabriella (márc. 30.)

„Minden szavam egyenes és igaz, nincs bennük sem hazugság, sem torzítás. Mind világos az értelmeseeknek, aki bölcsességre vágyik, mind megértheti.” (Péld 8,8–9)

Mitől leszünk értelmesek? Az Úrtól való tudomány tesz minket értelmesé, és így láthatjuk meg, hogy az Ő beszédében nincs semmi hamisság, az Úr beszéde megbízható. Mi, akik ismerjük a kereszt megtartó erejét, megmaradunk, akik pedig bolondságnak, vagy botránynak tartják, azok elvesznek. A keresztről áradó erő mindent képes megváltoztatni, helyre állítani. A világ bölcsességét cseréljük le Istenünk bölcsességére. Akiben a Krisztus bölcsessége van, azt oktathatja az Úr. Ha kiválasztottak vagytok, töltsétek vele sok időt, hogy munkára foghasson titeket. A munkára fel kell készülni. Legyetek bátrak, mert a munkához kaptok elég értelmet és erőt.

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

Vasárnap: 9,15 óra: Imaóra
10 óra: Istentisztelet, Bibliakörök
15 óra: Istent keresők alkalma
17 óra: Bibliaóra
Hétfő: 18 óra: Közbenjáró imacsoport
Csütörtök: 18,30 óra: Gyülekezeti házics csoport
Péntek: 18 óra Kisifi

Missziós Lendületvétel

Március 9. és 16., vasárnap:
Igehirdetések

Március 10-21.:
Napi lelkigyakorlatok

Március 10., hétfőn, online módon
 Március 13., csütörtök, élőben
Missziós képzés és ima

Március 22., szombat, Feneketlen-tó:
Víz világnapja, gyülekezeti missziós esemény

2025. március

Betegeink, időseink

Ádány Balázs
 Ádány Mihályné
 Bartha Gábor
 Ökrös Sándorné
 Polányi Károly
 Simon Lászlóné
 Sztasák Mihályné
 Tokaji Istvánné
 Zsigovics Géza

„Kicsoda megy fel az Úr hegyére? És kicsoda áll meg az ő szent helyén? Az ártatlan kezű és tiszta szívű, a ki nem adja lelkét hiábavalóságra, és nem esküszik meg csalárdságra. Áldást nyer az Úrtól, és igazságot az idvesség Istenétől.” (Zsolt 24,3–5)

„Ezért is emlékezzél meg rólam, Istenem, és könyörülj rajtam irgalmasságod sokasága szerint.” (Neh 13,22)

Felelős szerkesztő: Ádány Judit ✱ Olvasószerkesztő: Kolozs Nagy János

Fotó: családi és gyülekezeti archívum

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu/joomla/